

ΚΥΨΕΛΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΗΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΑΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι. . . . . Δρ. ν. 6.

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. . . . 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΘΩΝ ΡΕΝΤΖΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'.—ΦΥΛ. 9.

ΑΡΘΡΟΣ 33.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 31 Μαρτίου 1886

ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ

(συνέχει· ἴδε προηγ. φυλλ.)

Εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον εἰς ὃ καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐφοῖτα καὶ ἕτερος παῖς Γρανάκης τὸ ὄνομα, ὅστις λαθραίως τῷ ἐδάνειζε προτυπώματα εἰς ἀπεικόνισμα· καὶ ἡμέραν τινὰ προέτρεψεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπισκεφθῇ τὸν διδάσκαλόν τοῦ Γκιρλανδάτου (Chirlandaiο) ὅστις λίαν φιλοφρόνως τὸν ὑπέδεχθη ἐρωτήσας αὐτὸν ἐὰν εἶχέ τι νὰ τῷ δεῖξῃ. Ὁ μικρὸς Μιχαὴλ εὐλαβῆς καὶ ἀγέρωχος τὴν φύσιν, ἠρυθρίασε καὶ μὴ δίδων ἀπάντησιν ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐνθαρρυνθεὶς ἐξήγαγεν ἀνάγλυφον ὁπερ λίαν ἐπιτόνως καὶ ὑπομονητικῶς εἶχε χρωματίσει. Ἦτο ἔργον τοῦ Μαρθενίου Shoen Ὁλλανδοῦ, καὶ παρίστανε τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου πειρασμόν.

Τὸ ἀντικείμενον καλῶς ἠδύνατο νὰ καταθέλῃ τὴν ἐνθερμον τοῦ παιδὸς φαντασίαν. Ἀπεικόνιζε πληθὺν φρικτῶν διαβόλων διὰ ροπαλῶν ἐρεθίζόντων τὸν ἅγιον ἀσκητήν. Οὐ μόνον ὁ Μιχαὴλ κατέστησε πολυτιμότεραν τὴν εἰκόνα διὰ τῆς τῶν σκιῶν ἀντι-

θέσεως καὶ τῆς τῶν χρωμάτων λάμπειως, ἀλλὰ ἀνέλαβε τὴν τοῦ ἰχνογραφήματος διασκευὴν κατὰ τὸ δοκοῦν, δίδων παράδοξον σχῆμα εἰς τινὰ πρόσωπα, καὶ ἀπεικάζων τοὺς στυγεροῦς ἐκείνους δαίμονας κεχηγόντας καὶ ἀνωρθωμένους τὰς τρίχας ἐπιφρικωδέστεραν ἀνέδειξε τὴν ὄψιν των καὶ ἐκ θαναύσου ἔργου ἀρχέτυπον εἰκόνα ἐξήγαγεν.

Ὁ διδάσκαλος ἐχθαμβὸς καὶ ὑπὸ φόβου βασανιζόμενος περὶ τῆς προῦρου τοῦ παιδὸς εὐφρίας, σιωπηλῶς παρετήρει τὸ ἔργον διαλογιζόμενος νὰ ἀποσβέσῃ διὰ ψυχρᾶς περιφρονήσεως τὴν ἀναφροσύνην ἐκείνην δόξαν ἐπαπειλοῦσαν νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν τῶν ἄλλων· ἀλλὰ τέλος ὁ θαυμασμὸς ὑπερίσχυσε τοῦ φόβου. Ἀνέκραξεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν ἔργον ὠραιότερον, καὶ νεύων πρὸς τὸν παῖδα προσμεϊδιῶν εἶπεν· Ἄσθηρ ἐστὶ ἀνατέλλων δυνάμενος νὰ ἐπισκοπήσῃ πολλὰ ἄστρα τὸ νῦν φωτοβόλα ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ὑπὸ δορυφόρων ἐστεμμένα.

Τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Δομίνικος Γκιρλανδάτος ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ Βωναρόττη. Ἐκ τῆς φιλόφρονος ὑποδοχῆς πεποιθὼς τῷ εἶπε

— Κύριε Βωναρόττη, ἔρχομαι ἵνα σὰς αἰτήσω χάριν ἢ ἐλπίζω δὲν θὰ μοι ἀποποιήσῃτε.

— Ὁμιλήσατε, κύριε Γκιρλανδάτε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον συνάγων τὰς ὀφρῦς, ὥσπερ

σύνθηδες ἐσσι παρά τοῖς ἐπαγγελλομένοις δημόσια ὑπουργήματα καίτοι φύσει ἐπρωσηγόροις. «Χρήζετε συμβουλῆς; διαθέσατε τὴν πείραν μου. Δεῖσθε χρημάτων; τὸ βάλαντιόν μου σὰς ἀνήκει.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μοὶ εἶναι γνωστὴ ἡ φιλοφροσύνη σας, οὐδὲ ἐν περιπτώσει ἤθελον διστάσει νὰ ἀφελθῶ τῆς ἀγαθότητός σας· πλὴν δὲν ἐξαιτοῦμαι οὐδὲ χρήματα οὐδὲ συμβουλῆν.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε λοιπόν, κύριε Γκιριλανδάτε;

Ὁ τεχνίτης ἐταλαντεύετο πρὶν ἢ ἐκφράσει αἰτίαν τὸσοῦτον δυσχερῆ, σχεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν τὸ δύστροπον ἦθος τοῦ γηραιῦ ἐκείνου κυρίου. Ἄλλὰ ὑποκρύπτων τὴν ταραχὴν ὑπὸ τὴν κατὰ δύναμιν φυσικωτέραν ὄψιν, ἀπήντησε. — Σὰς αἰτῶ τὸν υἱὸν σας ὅπως τὸν ἀναδείξω μέγαν τεχνίτην.

Εἰς τοιαύτην παράδοξον πρότασιν ὁ ἄρχων ἐξηγέρθη ἐκ τοῦ κλιντηρίου διαλογιζόμενος νὰ ρίψη τὸν τεχνίτην ἐκ τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ κρατῶν τῆς ὀργῆς του, ἕνεκεν αἰφνιδοῦ μεταβολῆς αἰσθημάτων, μετεπέμψατο τὸν υἱὸν, καὶ θλέπων ἀστραπᾶς, χωρὶς νὰ εἴπη λέξιν πρὸς τὸν ἐντρομον ζωγράφον, ἐπιθυμοῦντα ἴσως νὰ εὐρεθῇ ἀλλαγῶν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔβαψε τὸν κάλαμον εἰς τὸ μελανοδοχεῖον καὶ ἔγραψεν ἐπὶ περγαμνῆς εἰς ἐπήκοον αὐτῶν.

— Ἐν ἔτει 1482 τῆ πρώτῃ Ἀπριλίου. Ἐγὼ ὑποφαινόμενος τίθημι τὸν υἱὸν μου Μιχαὴλ Ἄγγελον παρὰ Δομηνίω καὶ Δαυὶδ Ghirlandajo ἐπὶ τρία ἔτη ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὁρους· ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ὑποχρεοῦται νὰ διαμείνῃ ἐπὶ τρία ἔτη παρὰ τοῖς διδασκάλοις αὐτοῦ πρὸς ἐμάθησιν τῆς ζωγραφικῆς καὶ νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι διατάξωσιν αὐτῶν· καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρεσίας του ὁ Δομηνίος καὶ Δαυὶδ Ghirlandajo θέλουσι τῶ μετρήσει εἰκοσι τέσσαρα φλωρίνια, ἐξ τῶ πρώτου ἔτους, ὀκτώ τὸ δεύτερον καὶ δέκα τὸ τελευταῖον.

Νῦν δὲ, κύριε Δομηνίκε, προσέθεσε σοβαρῶς, δότε μοι δώδεκα λίρας εἰς πρώτῃν δόσιν. Ὁ Βωναρόττης τὰς λέξεις ταύτας προφέρων ἐκωριεῦτο ὑπὸ λύπης· ἀλλὰ πλήρως ἀξιοπρεπείας. Ὁ Βροῦτος ὑπογράφων τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν κατὰ τῶν υἱῶν του δὲν εἶχε ἄλλην φωνὴν οὐδ' ἄλλην ὄψιν λέγων

Ite, o littorizi e avointi
Sieno i rei tutti alle collone; e cada
La mannaia sour'essi.

(Alfieri, Bruto I Atto V)

Ὁ τεχνίτης ἐπλήρως παράνα τὴν συμπεφωνηθεῖσαν τιμὴν μὴ θέλων νὰ παροργίσῃ περισσότερον τὸν ὄργιλον πατέρα ὅστις δακτυλοδεικτῶν τὸν υἱὸν ἀστήρως, προσέθεσε, λάβετε μεθ' ὑμῶν τὸν υἱὸν μου, ἀπὸ τοῦδε σὰς ἀνήκει. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος ἐγκατάλειψε σκιρτῶν τὴν πατρῶν ἐστίαν καὶ φθάσας εἰς τὴν ὁδὸν ἔδωκε σημεῖα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως.

(ἀκολουθεῖ)

Φ. ΔΙ ΜΕΝΤΟΣ.

ΗΘΠ, ΕΘΙΜΑ, ΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Φίλε Πνευματικέ,

Ἐπιθυμοῦσα ἀπὸ σὲ μία χάρις. Ἐγὼ μίαν ὑπέρβουρα πολὺ χριστιανικὴν. Μὰ πολὺ χριστιανικὴν. Ἄλλὰ, ἐννοεῖται, χριστιανικὴν κατὰ τὸν κοινῶς ἐννοούμενον τρόπον. Δηλαδή, — τῶρα ποῦνα Μεγάλῃ-Σαρακοστῇ, τὸ τετραδοπαράσκευον δὲν τρώει τὸ λάδι. Ἐχει ὁμως, ὅταν ἄνθρωπος κ' ἐκείνη, τὸ ἐλάττωμάτης. Τῆς ἀρέσει παρά πολὺ τὸ ξένο πᾶμα, καὶ με ψένει, Πνευματικέμου, με ψένει σὴ κλεψιά! Δὲ μ' ἄφησε μαντίλι... δὲ μ' ἄφησε σκαρτσούνι... δὲ μ' ἄφησε τίποτις ἀπὸ τὰ συγύριμου... κ' ἂν ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι, δὲν θ' ἀργήσῃ ποῦ τὸ σπῆτιτης νὰ γιομίση, καὶ τὸ δικόμου ν' ἀδιάση.

Τῶρ' ἀκούω πῶς σκοπεῖ νὰ λθῇ νὰ ξεμολογηθῇ σὴν Αἰδεσιμότητάσου· ἐπειδὴ σημάωνει ἡ Μεγάλῃ Β'ομάδα, καὶ θέλει, ταχτικᾶ ξεμολογημένη καὶ συχωρεμένη ἀπὸ τὸν πνευματικότης, ν' ἀξιοθῇ νὰ λάβῃ καὶ τὰ Ἀχραντα Μυστήρια.

Ἐπιθυμοῦσα ὅθεν, Πνευματικέ φίλεμου, νὰ δράξῃς τὴν εὐκαιρία τῆς ἐξομολογησεωςτης, διὰ νὰν τῆς ἐνθυμίσῃς τὴν ὀγδόην, ἂν δὲν σφάλω, ἐντολήν, τὴν ἐπι-

βάλλουσιν τὸ Μὴ κλέψης. Ὡς ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλην, ὅπου φαίνεται νὰ ἦναι ἐπανάληψη τῆς πρώτης, τοῦ, Μὴ ἐπιθυμῆσης κανὲν πράγμα, τὸ ὅποιον εἶναι τοῦ πλησίονσου.

Σὲ παρακαλῶ, Αἰδεσιμώτατε, νὰν τὴν κάμῃς νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ πισφῆσῃ ὅτι, ὡς καὶ τὸ Μὴ κλέψης, (ἔπειτ' ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ τετραδοπαράσκευου), ἔχει κ' ἐκεῖνο τὴν ἀξίατου.

Πρέπει, φίλε πνευματικέμου νὰ κάνωμε ὥστε ἡ θρησκεία νὰ ἐνεργῇ ἀπάνου σὰ ἡθῆ ἄλλως, καταντᾶ ἄσκοπη.

Πεποῖθως ὅτι θάχω τὴ συγκατάθεσή σου, εἶμαι ὁ φίλος

ΑΝΑ. ΑΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

EMMELINA

(ἐκ τῶν τοῦ Alfred de Musset

Μετάφρασις

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΜΑΝΕΣΗ.

ἘΝΘΥΜΕΙΣΘΕ ἀναμνηστικῶς κυρία τοὺς γάμους τῆς δεσποινίδος Δουβᾶλ. Καίτοι δὲν ὠμίλησαν περὶ αὐτῶν ἡ μίαν ἡμέραν ἐν Παρισίῳ, ὡς ὁμιλεῖ τις ἐκεῖ περὶ παντός, τοῦτο ἦτο μίαν σύμπτωσις ἐν κύκλῳ τινὶ ἀνθρώπων. Ἐὰν δὲν μ' ἀπατᾶ ἡ μνήμη ἦσαν κατὰ τὸ ἔτος 1825. Ἡ δεσποινὶς Δουβᾶλ ἐξῆλθε τοῦ μοναστηρίου δεκαοκταετίας μετ' εἰσοδήμα ὀδοῦκοντα χιλιάδων λιτρῶν. Ὁ Δὲ Μαρσὴν ὅστις τὴν ἐνυμφεῖσθαι δὲν εἶχεν ἢ τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ ἐλπίδας τινὰς νὰ φθάσῃ ποτὲ εἰς βαθμὸν πατρικίου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ἐλπίδας ὅτι ἡ περίοδος τοῦ Ἰουλίου παρῆλθε· ἄλλως τε δὲν εἶχε περιουσίαν καὶ ἰκανῶς μεγάλην παραλοῦσαν γενικὴν. Παρήτησε λέγουσι τὸ τρίτον πάτωμα ἐπιλωμένους οἰκίας ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν δεσποινίδα Δουβᾶλ εἰς Saint Roch καὶ εἰσελθῇ μετ' ἐκείνης εἰς τὸν ὠραιότερον ξενοδοχεῖον τοῦ Saint Honoré. Ἡ παράδοξος αὕτη συγγένεια γενομένη κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπερσιπέτως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς ἐξηγήσεις, ἂν οὐδεμία ψυχρῆν ἀληθῆς, διότι πάση δυνάμει ἐζήτουν νὰ εὐρω-

σιν ἕκτακτον αἰτίαν εἰς ἄχρησον γεγονός. Λεπτομέρειαι τινες ἀναγκαῖαι ὅπως ἐξηγήσῃσι τὰ πράγματα ταῦτοχρόνως. Σὰ δώσωσιν ἰδέαν τινὰ περὶ τῆς ἡμετέρας ἡρώδους.

Ὅτε ἡ Ἐμμελίνα ἦτο παιδίσκη, ἦτο ταραχώδης, ἐπιμελής, φιλάσθενος καὶ ἰσχυρογνώμων ἐν διαστάσει δὲ δέκαπέντε ἐτῶν, κατέστη νεανὴς ἐρυθρόλευκος, ὕψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ ἀναστήματος καὶ χαρακτηριστοῦ ἀνεξαρτήτου. Εἶχεν κάλλος ὁμοιότητος ἀσυγκρίτου, καὶ μεγάλην ἀμεριμνίαν, μὴ δεικνύουσα ζέλησιν ἢ εἰς ὅπερ ἐκέντα τὴν καρδίαν της. Δὲν ἐγνώριζε σενοχωρίας, ἀλλὰ πάντοτε μόνη ἐν τῷ δωματίῳ της, οὐδὲν ἄλλο εἰργάζετο ἢ ὅπερ τὴν ψυχρῆς. Ἡ μήτηρ της ἦτις ἐγνώριζε τὸν χαρακτήρα της καὶ τὴν ἡγάπα, ἀπήτει δι' ἐκείνην τὴν ἐλευθερίαν ταύτην πρὸς τὴν ἐξισούτου, ἔχουσα ἐλλείψεις ἐν τῇ διευθύνσει, διότι φυσικῶς τις ὄφειλε σπουδῆς καὶ ζέσις ἀγγλίας εἶσιν οἱ μόνου διδάσκαλοι διὰ τὰ καλογεννημένα πνεύματα. Τὸ πνεῦμα τῆς Ἐμμελίνας ἐνέκλειε τοσαύτην σοβαρότητα ὅσιν καὶ εὐθυμίαν, ἀλλ' ἡ ηλικία της καθίεζε τὴν τελευταίαν ταύτην ιδιότητα ἐξοχωτέραν. Πολλὸς πρὸς τὴν ἐκείνη κλίνουσα ἐσπευδεν εἰς τὰς σοβαρώτερας μελέτας ἀδείζομεν, καὶ μὴ ἀτενίζουσα ἢ τὸ κωμικὸν μέρος τοῦ ἀντικειμένου. Τὴν ἤκουον θορυβωδῶς γελῶσαν καὶ συνέβαιναν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ν' ἀφωπνίζῃ τὴν γείτονά της ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός διὰ τῆς θορυβώδους εὐθυμίας της.

Ἡ φαντασία της λίαν ἄσματος ἐφαινετο ἐπιδεικτικὴ ἐνθουσιασμοῦ. Διήρχετο τὴν ἡμέραν σχεδὸν ὅλην ἢ γράφουσα, καὶ ἐὰν ἦχος τις τῆς ὁρέξεώς της τῇ ἐπῆρχετο κατὰ νοῦν παρήτει παράνα ὅλα καὶ τοποθετομένη πρὸ τοῦ κλειδοκιμβάλου ἐκατοντάκις ἐπαίετο ἐννοούμενον ἦχον, καθ' ἅπαντας τοὺς τόπους. Ἦτο ἐξέμυθος, καὶ οὐδὲως εὐπιστος, δὲν ἦτο ποσῶς ἐκκεχυμένη εἰς φίλους, καὶ εἶδος αἰδοῦς τῇ ἀνθίπαστο, ὁμιλοῦστος περὶ τῶν αἰσθημάτων της. Ἠγάπα νὰ λύρ τὰ μικρὰ προβλήματα ἄτινα καθ' ἕκαστον βῆμα παρουσιάζονται ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ἀπέδιδεν ἑαυτῇ ἰκανῶς παραδόξως ἡδονὰς ἐς βεβαίως ἐκείνοι οἵτινες τὴν περιεσφίγγον δὲν ὑποπτεύοντο· ἀλλ' ἡ περιέργειά της εἶχε πάντοτε ἕρπον τὸν πρὸς ἐαυτὴν σεβασμὸν, καὶ ἰδοὺ ἐν μεταξὺ τῶν ἄλλων παράδειγμα.

Ἐσπούδαζε καθ' ἐκάστην εἰς αἴθουσαν ἐνθα εὐρίσκειτο μεγάλη ὑαλινὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας τόμους· ἡ κλεις ἦτο εἰς τὴν κλειθρίαν, ἀλλ' ἡ Ἐμμελίνα ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἐγγίσει ποσῶς ἐκεῖ· αὕτη ἐφύλαττε πάντοτε εὐσυνειδήτως τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀλλ' εἶχε τὴν μακίαν ἅπαντα νὰ μακθῆναι· ἐκείνο ὅπερ δὲν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς

αὐτὴν ἦτο νὰ θεωρῆ τὰ βιβλία διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοιουτοτρόπως ἐγνώριζε ὅλας τὰς ἐπιγραφὰς ἐκ στήθους, διέτρεχεν ἀλληλοδιαδόχως ὅλας τὰς σειρὰς καὶ ὅπως φθάνη τὰς ὑψηλοτέρας ἐνέπηγες κἀθήματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Διὰ κεκλισμένον ὀφθαλμῶν εθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τόμου ὃν τῆ ἐζήτουν, καὶ ἠγάπα τοὺς συγγραφεῖς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν συγγραμμάτων τῶν.

Ἐν ταύτῃ τῇ αἰθούσῃ ἦτο μικρὰ τράπεζα πλησίον μεγάλου παραθύρου ὅπου ὑπερέκειτο αὐτῆς ἀρκούντως σκιερῆς. Φίλος τις τῆς μητρὸς τῆς παθετήρ-σεν εἰς τὴν Ἐμμελίαν τὴν μελαγχολίαν τοῦ δωματίου τῆς, ἀλλ' οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς διαθέσεώς τῆς. Οἱ νέοι οἵτινες κεντῶσι τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοῦ ὕλικου εἰ εἶναι κατετάσσοντο ὑπ' ἐκείνης εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μανικῶν. Πάντοτε ἀσκεπῆς, τὴν κόμην ἀτακτον, περιφρονούσα τὸν ἄνεμον, τὸν ἥλιον, νύχαριστῆτο νὰ βρέχεται, παρεδίδοτο εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς ὅλας τὰς ἐπιπόνοους ἐξασκήσεις ὡς ἐκεῖ νὰ εἶχε διέλθει ὅλον τῆς τὸν βίον ἐπὶ τῆ ὀκτώ λευγαί ἰσπασίας δι' ἐκείνην ἦσαν παιδιὰ πεζῶς πορευομένη περιεφρόνει ὅλον τὸν κόσμον, ἔτρεχε, ἀνερωχῆτο εἰς τὰ δένδρα καὶ ἐὰν δὲν εἶδιδ' ἕτις ἐπὶ τοῦ ἀμυζοδρομίου μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῦ κρητιδωμάτος, ἐὰν δὲν κατέβαινε τὰς κλίμακας ἔρπων, ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ἔπραττε διὰ σοβαρότητα. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡγάπα νὰ δραπετεύῃ μόνη ὅπως παρατηρῆ ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ μὴ βλέπῃ οὐδένα. Ἡ ἐπιθυμία τῆς αὐτῆ διὰ τὴν μόνωσιν καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἦν εἶχε ἐξερχομένη ὅτε ἦτο κακὸς καιρὸς συνέτεινε εἰλεγειν εἰς τὴν βεβαιότητα ὅτι δηλαδὴ τότε δὲν θὰ ἤρχοντο νὰ τὴν ζητήσωσι περιφερομένη. Πάντοτε ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῆς ἀλλοκότου ταύτης ιδέας εἰς κινδύνους καὶ φόβους ἐτίθετο ἐν καιρῷ βροχῆς ἐν πλοικερίῳ καὶ ἐξήρχετο τοιουτοτρόπως ἐκ τοῦ δάσους ἔνθα ὁ ῥύαξ διήρχετο χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν ποῦ θ' ἀποβίβασθῆ. Δὲν θὰ ἐξηγήσω πῶς τὴν κατέλιπον εἰς τοσούτους κινδύνους. Πλὴν τούτων τῶν μανικῶν ἡ Ἐμμελίαν ἦτο σκόπτῃς εἶχε θεῖον τινὰ ὀλοστοργύλλον, φηλαῶντα θλακωδῶς, ἄνδρα ἐξοχον. Τὸν κατέπεισεν ὅτι τῶν ὁμοιάζει κατὰ τὴν μορφήν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τοῦτο μετ' ἀποδείξεων γέλωτα προξενουσῶν καὶ νεκρῶ ἐκ τούτου ὁ χρηστός θεὸς ἐξέφρασε διὰ τὴν ἀνεμίαν τοῦ φίλτρον ἀπειρίστον· ἔπαίξε μετ' ἐκείνου ἔως μετὰ παιδός, καὶ ἐπηδα ὅταν ἐφθανε εἰς τὸν λαμῶν, καὶ ἀνερωχῆτο ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ μεγαλειτέρα τέρψις τῆς διαβουλεμένης ἦτο ν' ἀναγκάσῃ τὸ πρόσωπον τοῦτο, ἄλλως τε λίαν σοβαρὸν, ν' ἀναγνώσκῃ μελαγχολῶνως, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο δύσκολον, ἐπειδὴ δι-

σχυρίζετο, ὅτι τὰ βιβλία δὲν παρῆγον οὐδεμίαν ἐννοίαν, καὶ τοῦτο ἀπεδεικνύετο ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῆ ἐστὶν ἀνέπνεε ἐν μέσῳ τῶν φράσεων, μὴ ἔχων δι' ὀδηγὸν ἢ τὸ μέτρον τῆς ποῆς τοῦ ὁποῖα ἐννοεῖται σχολαστικῶς! καὶ τὸ παιδίον ἐξεκαρδίζετο γελῶν, προσθετὸν ὅτι ἐν τῷ θεάτρῳ ἐγέλα ὅτε ἐδιδάσκοντο τραγωδίας, ἀλλὰ εὐρισκῶ ἐνίστο μέσον νὰ συγκινητὰ εἰς τὰς εὐθύμους κωμωδίας. Συγχεύσατε κυρία τὰς παιδικαῖδας ταύτας λεπτομερείας αἰτίνας ζωγραφίζουσι κακομαθημένο παιδί· πρέπει νὰ νοήσῃτε ὅτι ὁμοίος χαρακτὴρ ἔμελλε βραδύτερον νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ οὐχὶ κατ' ἐκείνην τῆς κοινωνίας. Ἐν ἡλικίᾳ δέκα καὶ ἕξ ἐτῶν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος θεὸς πορευθεὶς εἰς Σουηδίαν συνεπερίελαβε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Ἐμμελίαν· εἰς τὴν θέαν τῶν ὁρέων ἐνόμισε τίς ὅτι ἔχασε τὸν νοῦν τῆς; τοσοῦτον αἰ παραφορᾶ τῆς ἐκ χαρῆς ἐραίνοντο ζωηραὶ. Ἐφῶναξεν, ἐπέτα ἐκ τῆς ἀμάξης ἔτρεχε νὰ βυθίξῃ τὸ μικρὸν αὐτῆς πρόσωπον ἐν τῇ πηγῇ ἣτις ἀνέβλυζεν ἐκ τοῦ θράχου. Ἀνερωχῆτο ἐπὶ τῶν ὁρέων ἢ κατέβαινε μέχρι τῶν χαιμάκρων ἐντὸς τῶν θαράθρων· συνῆγε λίθους καὶ ἰσοδομοὶ τὰ ἀπημβλυμένα. Εἰσῆλθεν ἡμέραν εἰς τὴν καλύβην καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν· ἔπρεπε σχεδὸν νὰ τὴν ἀρκάσῃ, καὶ ὅταν ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ ὄχληματος προσεφώνει τοὺς χωρικοὺς κλαίοντα «'Αχ! φλοι μου μ' ἀφίνετε καὶ φύγω.»

Οὐδὲν ἔγνος φιλαρσεκίας δὲν ἐφάνη εἰσέτι ἐν ἐκείνῃ ἔως ὅτου εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε ἄρα γε κακὸν τὸ νὰ εὐρισκῆται τις ριπτόμενος ἐν τῇ ζωῇ ἄνευ μεγάλου ἀποφθεγμάτων ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ; Ἄγνοῶ. Ἐξ ἄλλου δὲν συμβαίνει συχνάκις νὰ περιπίπτωμεν εἰς κίνδυνον θέλοντες νὰ τὸν ἀποφύγωμεν; Μάρτυρες τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα πλάσματα εἰς ἃ ἐζωγράφησαν φοβεράς περὶ ἔρωτος περιγραφὰς, ἅπανα εἰσέρχονται εἰς αἰθῶσιν ἔχοντα τὰς χορδὰς τῆς καρδίας τετανυμέναις ὑπὸ τὸ φρόδι, καὶ ἅπανα εἰς τὸν ἀσθενέστερον στεναγμὸν ἀντηχοῦσιν ὡς αἱ χορδαὶ τῆς ἄρπης. Περὶ ἐρώτων ἡ Ἐμμελίαν ἦτο ἀμαθὴς, ἀνέγνωσε μυθιστορηματὰ τινὰ ὅσθον εἶχεν ἐκλεῖξει συλλογὴν ἐξ ἐκείνων ἕξ ὠνόμαζε αἰσθηματικὰς, κεφάλαιον ὅπερ διηγείτο διὰ τρόπον διασκεδαστικοῦ. Ἰππεσθῆ νὰ ζῆ μοναδικῶς μόνον θεωμένη. Ἀμέμιμος περὶ τῆς φιλαρσεκίας, περὶ τῆς μορφῆς τῆς, περὶ τῆς ζωηρότητός τῆς, πορευομένη εἰς χορὸν ἐθετεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἄνθος μὴ παρασσομένη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς κλύης τῆς, ἐνεδύετο ἐσθῆτα ἐκ λεπτοῦ ἀραιῶ ὑφάσματος, καὶ χωρὶς νὰ κατοπτρίζεται τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου ἀνεχώρει φαεινὰ.

Ἐννοεῖτε ὅτι διὰ τὴν περιουσίαν τῆς (διότι ζώσῃ τῆς μητρὸς τῆς ἢ προῖξ τῆς ἦτο σημαντικὴ) τῆ ἐγένοντο καθ' ἐκάστην προτάσεις· οὐδεμίαν ἄνευ ἐξετάσεως ἀπεποιεῖτο· ἀλλ' αἱ διαδοχικαὶ αὐταὶ ἐξετάσεις δὲν ἦσαν δι' ἐκείνην ἢ εὐκαιρία πρὸς γέλωτα· ἐμέτρα τοὺς νέους ἐκ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, μετὰ σταθερότητος ἦν δὲν εἶχον συνήθως εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς; ἀκολούθως τὴν ἐσπέραν περιεκλεισμένη μετὰ τῶν καλῶν φίλων τῆς, παρίστανεν αὐταῖς τὴν πρῶτην συνέντευξιν· ἡ φυσικὴ ἰκανότης πρὸς τὴν μίμησιν ἀπέδιδεν εἰς τὴν σκηπὴν ταύτην τέλειον κωμικὸν τρόπον· ἐκείνος εἶχε τὸ ἦθος ὀχληρὸν, οὗτος ἦτο προπετῆς, ὁ εἰς ὠμίλει διὰ τῆς ῥιπῆς, ὁ ἕτερος ἐχαίρετα ἀνεκδοκῶν. Κρατούσα εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον τοῦ θείου τῆς εἰσῆρχετο, ἐκάθητο, ἐπολυλόγει, περὶ βροχῆς, περὶ καλοκαιρίας, ὡς εἰς πρῶτην ἐπίσκεψιν, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον φέψαυεν ἀκροθιγῶς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ ἐγκαταλείπουσα ἀποτόμως τὸ μέρος τῆς ἀνεκάγχαζεν. Ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις ἦν δύναται νὰ φέρωσιν εἰς τοὺς μνηστῆρας τῶν.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ εὐρίσκετο πρὸ τοῦ κατόπτρου τῆς διευθετούσα τὰ ἄνθη τῆς, μετ' ὀλίγον περισσοτέρας τέχνης τῆς συνήθους· ἦτο ἡ ἰδία ἡμέρα μεγάλου γέφυματος, καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς τῆ ἐπέθετε νέον τινὰ ἐπενδύτην, ὅστις δὲν ἦτο τῆς ὁρέξεώς τῆς. Παλαιὸν ἄσμα μελοδορμάματος δι' οὗ τὴν ἐθαυκάλιζον τῆ ἔρχετο κατὰ νοῦν «'Ὅταν ζητῆ τις ν' ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἐραστὰς πηλαζίαζε νὰ φλογισθῆ.»

Ἡ προσοχὴ ἦν διήγειραν αἱ λέξεις αὐταὶ αἴφνης τὴν ἐβύθισαν εἰς μοναδικὴν ἀνησυχίαν. Διέμεινε ρεμβωδῆς ὅλην τὴν ἐσπέραν, καὶ πρῶτην φορὰν τὴν εἶδον κατηφῆ.

Ὁ κ. Δὲ Μαρσάν ἐφθασε τότε ἐκ Στρασβούργου ἔνθα ἦτο τὸ σύνταγμα τοῦ ἦτο εἰς τῶν ὠραιότερων ἀνδρῶν, ἐξ ὅσων ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, ἀγέρωχος καὶ ὀλίγον τὸ ὕψος βίαιον ὡσπερ γνωρίζετε. Δὲν γνωρίζω καὶ ἂν ἐκείνος προσελθῆ εἰς τὸ γεῦμα ἔνθα ἐνεφανίσθη ὁ νέος ἐπεὶ δὲ τῆς, ἀλλὰ παρεκλήθη ὑπὸ τῆς κ. Δουβάλ εἰς κυνίον, ἣτις εἶχε ἐξοχὴν παρὰ τὸ Fontaine bleu. Ἡ Ἐμμελίαν ἦτο μία ἐκ τῆς συνιδῆς· ἐν τῇ στιγμῇ τῆς εἰσόδου ἐν τῷ δάσει, ὁ ἦχος τοῦ βουκίνου ἀφηνίασε τὸν ἵππον οὗ ἐπέβαινε· εἰθισμένη εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ ζώου, ἠθέλησε νὰ τὸ τιμωρήσῃ ἀφοῦ καταπρῶνθη κτύπημα διὰ τῆς μάστιγος διδουσα ζωηρότατον, ὀλίγον ἐλείψε νὰ τῆς κοστῆσιν ἀκριβὰ ἡ ζωῆ· ὁ πτυρτικός ἵππος ἐλόξευσεν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ παρέσυρεν εἰς βυθίαν χαρδῶν τὴν ἄφροναν ἱππέα, ὅτε ὁ κ. Δε-Μαρσάν ἀφίππευσας ἔσπευσε νὰ τὸν στα-

ματήσῃ, ἀλλ' ἡ σύγκρουσις τὸν ἀνέτρεψε, καὶ τῷ συνέτριψε τὸν θραχίονα. Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἐμμελίνας ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐφάνη ἐξ ὀλοκλήρου μεταβληθεῖς. Τὴν εὐθυμίαν τῆς διεδέξατο φυσιογνωμία ξένου ρεμβασμοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς κ. Δουβάλ ἐπωλήθη ἡ γῆ, καὶ δυσχερῶντο ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ προκατοῦ τοῦ Saint-Honore, ἡ μικρὰ Δουβάλ ἀνύψου τακτικῶς τὴν κυκλίδα τοῦ παραθύρου τῆς καθ' ἣν ὥραν ὠραῖος νέος διήρχετο ἐφιππος πορευόμενος εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία. Ὅπως καὶ ἂν εἶχῃ μετὰ ἐν ἔτος ἡ Ἐμμελίαν δικαιοσύνη εἰς τὴν οἰκογενεῖαν τῆς τοὺς σκοπούς τῆς, ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ τὴν κλονίσῃ· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀμνήσῃ τις περὶ τοῦ θορύβου ὅστις ἐγένετο ὅπως τὴν καταπεισῶσι. Μετὰ ἕξ μηνῶν πειραμάτων ἀντίστασιν παρὰ πᾶν ὅτι δύναται νὰ λεχθῆ καὶ πραχθῆ, ἔπρεπε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν δεσποινίδα καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ κόμψασαν Δὲ Μαρσάν.

(ἔπεται συνέχεια).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ

Ποίημα Οὔγγου Φωσκόλου.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

*O tu, cui dulce imperio
Su i cor natura diede, etc...*

Ὡ! Ὁραίτη ἐσὺ ξανθὴ ὅπου γλυκεῖα ἐξουσία
Ἡ φύσις σοῦ ἐχάρισε γιὰ τὴν κάθε καρδίαν.
Ποῦ ἔρωτος εὐγενικός, λαμπρὸς, χαριτωμένος
Πιστὰ ἐξίνα ὑπηρετεῖ πάντα μ' ἐσὲ ἐνωμένους.
Τ' ἄδολο δέξου χάρισμα· ποῦ σοῦ χαρίζουν φίλη
Καθὼς γεννιούνται οἱ στίχοί μου καὶ θγαίνουσι ἀπ' τὰ χεῖλη
Καὶ ἂν αὐταῖς ἡ στρόφαίς μου σ' ἀρέσουνε κυρὰ μου
Θὰ πῶ πως εἶμαι ποιητὴς τῶρα μετὰ σωστὰ μού,
Μ' ἔνα σου θεῖο χαμόγελο τραντάφυλλοπλάσμενο
Ποῦ εὐτυχίζει τοὺς Θεοὺς τ' Ὀλύμπου φωτισμένο
Φώτισε τὰ τραγούδια μου, ἐσὺ· ποῦ λάμψι ἀπλώσεις
Στὰ γλυκιά μμάτια ὡμορφονιάς, καὶ σφάζεις καὶ πηλῶνεις.
Σὺ ὦ! Θεά, ποῦ βρίσκασαι καὶ στέκεις χαραγμένη
Σὲ κάθε χεῖλο ἀρμονικὸ πάντα χαριτωμένη
Καὶ δένεις τὴν κάθε φωνὴν μετὰ γλυκεῖα ἀρμονία,
Ἡ δοῦλαίς σου ἡ χάριτες ὀλόχαρις κρατοῦνε
Τὸ γαλατένιο χεῖρ σου καθὼς σὲ προδοῦνε.
Τὸ χεῖρ σου, ὅπου μ' αὐτὸ σὺ πλέξεις προδοσία,
Καὶ ὅσ' ἡ ψυχὴ νέου ἐραστοῦ μετὰ ἀκαταστάσια

Πλέον γλυκεία κι' ἀπλότερη τὴν ἠδονὴν χαρίζεις.
 "Αχ! ὦ! θεά θανθόμαλλη, ἀνάσως χρωματίζεις
 Τοὺς στίχους μου καὶ ἀντηχοῦν ἀπὸ τὰ χρώματα σου,
 "Αν ἔλοι μου οἱ στοχασμοὶ γυρίζουνε κοντά σου.
 Κάμε ἐσπλαγχνία 'στὸ ποιητὴ 'ποὺ μὴ χρυσὴ παρθένε
 Τοῦ ἔχει με τὸν "Ερωτα τὰ στήθη πληγωμένα
 Σὺ κάμε τὴν περισσότερη νὰ ἔχη σταθερότη
 Σ' ἐμένα, ἢ λιγώτερη τῆς ἑρωτικῆς ἀπλότη.
 Εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς χρυσαῖς τῆς Φλώρας τὸ παιδίκι
 Πετάει, κ' ἐκείνη τοῦ λαλεῖ, ἔλα γλυκὴ ἀεράκι
 Βίς τὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἔραστοῦ 'ποὺ τόσο σ' ἀγαπάει
 "Ἐλα... ἀλλ' αὐτὸ φεύγει κορυβ κι' ἀλλοθύνει πετάει,
 Γιατί ὅταν ἐλεύθερο νὰ ἦναι αὐτὸ θελήσῃ
 Τὴν ἄλυσσο 'ποὺ τὸ κρατεῖ αὐτὸς θεὸς νὰ τὴ λύσῃ.
 "Αχ! ὅμως αὐτὴ ἐλύθηκε ἢ ἀσπλαγχνῆ θεά μου
 "Απ' τὰ δεσμά μου, καὶ ἔφυγε, ἐχάθη ἀπὸ κοντά μου,
 Αὐτὴ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀδέξιαστὴ πηγαίνει καὶ ζητάει
 Νὰ εὐρὴ ὅποιον ἔρωτα ἐκείνη ἀπεθυμάει.
 "Αχ! δυστυχῆς, ἀπεθυμῶ νὰ φύω ἀπ' τὰ δεσμά της
 Μὰ δὲν μ' ἀκούς γλυκεία ὡμορφιά καὶ με κρατεῖς σιμά της

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

διήγημα

(συνέχ. ἴδε προηγούμεν. φυλλ.)

—"Ο ὠρανὸς διαψεύδει τὸν ὄρκον σου εἶπε τετραραγμένη ἡ Ἀναστασία. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν ταύτην ὅτε σαγόνες ὕδατος ἐπεσαν ἐπὶ τῆς καιοῦσης παρεῖς της καὶ μετ' ὀλίγον βαγδαία βροχὴ ἐπῆλθεν ἵνα διακόψῃ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην συνέντευξιν,

—"Ο ὠιωνὸς εἶνε κακός. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἔρωσ οὗτος θὰ με καταστήσῃ δυστυχῆ, εἶπε σπεύδουσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ οἶκον ἢ νεῖκιν.

— Καὶ ἐμὲ Ἀναστασία, με ἐγκαταλείπεις ἄνευ ἐλπίδος; Πότε θὰ σὲ ἐπανιδῶ;

— Αὐριοὶν τὸ ἑσπέρας ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴ μετὰ τινὰ διαταγῶν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀφ' ἧς λαθραίως εἶχεν ἐξέλθει.

Ἐσκέπτετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της· ὁ ὕπνος δὲν ἔκλειε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της, ἀλλ' οὐδ' αὐτὴ τὸν ἐπεκκλεῖτο. Ὀλόκληρον τὸ σῶμα κβήτης ἀνετινάσσετο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ φιλήματος,

ὅπερ ἀγτῆλαζε μετ' ἐκείνου. Μετὰ τίνος; Καὶ ἐφρικία ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ μετ' ἐνὸς ἀγνώστου ἀνθρώπου ὃν χθὲς μόλις ἐγνώρισεν, οὗτινος δὲν ἐγνώσκεν οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὴν καταγωγὴν, οὔτε τὴν θέσιν, οὔτε τὸ παρελθόν. Ναι, τῇ εἶξεν εἶπει τὸ ὄνομα του· ἀλλ' ἦτο ἄρα τὸ ἀληθές; Πόσα ἀρπακτικὰ ἐλέμματα εἶχον ὑπ' ὄψιν των τὴν μέγαλιν περιουσίαν της, πόσοι ἐπεθύμουν ν' ἀπολύσασιν τῶν θελητήρων της. Καὶ ἐγνώρισεν ἡ Ἀναστασία ὅτι ἦτο ὠραία· τὸ κάτοπτρον αὐτῆς συχνάκις ἐλάμβανε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀναπαριστᾷ τὴν κάλλη ἐκείνα τὰ ἐξίσια. "Αν ἄνθρωπος οὗτος ἦτο ἀπατεῶν; ἂν ἦτο μόνον προμεμελετημένον σγέδιον τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ὑπὸ πολλῶν ἀποροφθέντων ἔραστον; Καὶ τότε ὁ μονότονος τῆς βροχῆς κρότος ἐπὶ τῶν παραθύρων τοῦ κοιτωνῶς της; τῇ ἐφραίνετο ὅτι ἐπαγελάμβανε τὴν φράσιν "Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου;]

Ἀνήσυχος συνεταράσσετο ἐντὸς τῶν συνδόνων καταρωμένη τὴν ἀκαταμάχητον ἰσχύν τοῦ πάθους ἐκείνου ὅπερ τὴν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ πᾶσαν ἄλλην σκέψιν. Ἀλλ' ὄχι· ὁ ἔραστὴς αὐτῆς δὲν ἦτο τοιοῦτος· ἢ εὐγενῆς καὶ ἐπιβλητικῆ φυσιογνωμία του, ἢ τραχεῖα ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ κατακτώσα τὰς καρδίας φωνὴ του τῷ ἐδεικνυον ἀνθρώπον οὐχὶ ταπεινοῦ χαρακτήρος. Ταπεινοῦ χαρακτήρος; Πλὴν τί πρὸς τοῦτο; Καὶ ἀν ἀκόμη ἦτο ὁ μεγαλοφρονέστατος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου τί τὸ ὄρελος; Αὐτὴ, αὐτὴ ἡ ἐξ ἡγεμονικοῦ οἴκου καταγομένη ν' ἀγαπήσῃ ἀνθρώπον ἄνευ ὀνόματος, ἄνευ τίτλου; Καὶ ἡ βροχὴ ἐπανελάμβανε αἰωνίως· "Ἀναστασία καὶ ἡ καταγωγὴ σου;] Ἐν τῇ πάλῃ ἐκείνη συνέκρινε τὸν ἄγνωστον τοῦτον πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν τοσοῦτον ἀγαπῶντα αὐτὴν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ διατί νὰ μὴ προτιμήσῃ τὸν εὐγενῆ ἐκείνον νέον, τὸν πλήρη αἰσθημάτων καὶ ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενεῶν καταγομένον. Ἀνερέυνα κατὰ βάθος τὰς σκέψεις της καὶ δὲν ἀνεύρισκε τίς ὁ λόγος ὁ παραωθήσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τοσοῦτο δ' ἰσχυρὰ ἐπῆλθε τότε ἡ ἀνάμνησις τῆς προτέρας αὐτῆς ὑπερηφανίας ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανιδῆ εἰς τὸ ἐξῆς ἐκείνου τοῦ οἴποιον ὁ ἔρωσ τοσοῦτον τὴν ἐξηντέλιε ὥστε καὶ νυκτερινὴν συνέντευξιν νὰ παραδεχθῆ καὶ τὰ παρθενικὰ αὐτῆς; χεῖλην νὰ ἐνώσῃ μετὰ τὰ βέβηλα χεῖλην του.—Καὶ ἀπεκοιμήθη βαυκαλιζομένη ἀπὸ τὸν ψῆθρον τῆς βροχῆς καὶ ἀπὸ τὰς αἰωρήσεις τῶν αἰσθημάτων της.

Ἐτῆς νύχτας τὰ χαμῶματα τὰ θλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ· λέγει εὐστόχως παροιμία τις τοῦ ἑλλη-

νικοῦ λαοῦ. Καὶ εἶναι ἀληθές καὶ ὑπὸ πολλῶν εἰρημένων ὅτι ἀλλοῖα σκέψεις ἐμπνέει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἢ λάμπει τοῦ ἡλίου καὶ ἀλλοῖα τὸ σκότος τῆς νυκτός ἢ τῆς σελήνης τὸ ἡμίφως. Κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἶναι τις πάντοτε εὐθυμος καὶ τὰ πάντα θλέπει ἀπὸ τὸ καλὸν αὐτὸν μέρος ἐνῶ κατὰ τὴν δύσιν ἀόριστόν τὸ αἰσθημα δυσθυμία καταλαμβάνει τὸν ἄνθρωπον. Φαίνεται κατὰ τὴν ἐν κοινῇ χρήσει εἰκόνα ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μετὰ τῶν νυκτερινῶν ἀτμῶν διαλύει καὶ τὰς ζοφεράς σκέψεις. Πολλὰκις δὲ τὴν πρῶτην αἰσχύνηται τις καὶ μέμφεται ἑαυτὸν δι' ὅσα ἐσκέφη κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς νυκτός.

Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὴν Ἀναστασίαν· ἐξυπνισθεὶς καὶ ὁ ἥλιος εἶχεν εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ κοιτωνῶς της. Ἀνεμνήσθη τοῦ χθεσίου τῶν σκέψεων της εἰρημοῦ καὶ σγεδὸν περιεφρόνησεν ἑαυτὴν διότι εἰς τοιοῦτο συμπέρασμα κατέληξε· τὸ πάθος αὐτῆς ἰσχυροποιούτο. Οὐχί, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, αὐτὸν καὶ μόνον θ' ἀγαπῶ καὶ ἂν ἀκόμη πέπρωται νὰ γείνω δυστυχῆς.

Καὶ ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης ἐνεδύετο. Ὁ Οὐγκῶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξεγέρσεως τῆς Τιτικίας λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐξυμνήσῃ τὰ κάλλη τῆς ἡρώιδος του καὶ τὰ μύρα τοῦ παρθενικοῦ θαλάμου. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικον· ὦ! ἐπρεπε νὰ εἶναι τις ἐκεῖ ἵνα ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ τὸ ἐντελές τῆς δημιουργίας εἶμα βέβαιος ὅτι καὶ ἂν ἦτο ὁ σερεωτέρως πεπρωμένος ἄθεος, ἦθελεν ἀναγνωρίσει ὅτι βεβαίως ἀνώτερον τι ἂν ἔχον τὴν ὕψιστην τοῦ καλοῦ ἰδέαν τὴν ψυχὴν τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ζωγράφου, τοῦ γλύπτου, τοῦ μουσικοῦ, ἐπλάσε τὸ ζῶν ἐκείνο καλλιτέχνημα. Δὲν εἶχον ἄδικον οἱ Κωσταντινουπολιταὶ ἀποκαλοῦντες αὐτὴν τὴν ὠραιότεραν νέαν τῆς πόλεως των.

Δὲν εἶχε ἐτι τελειώσει τὴν προσευχὴν της ὅτε παρρησιασθῆ εἰς τὴν Ξύραν ἢ Κουζηνήν.

—Ἀναστασία, μήπως εἶσαι κακοδιάθετη; Πῶς κρηγῆσες τόσο νὰ ἐξυπνήσῃς;

—Τί ὦρα εἶναι; Ξίτσα;

—Μὰ θὰ εἶναι τώρα ὑκτώμισθ ὠραία.

—Δὲν ἠξέρω πῶς συνέβη καὶ με ἐπῆρεν ὁ ὕπνος τώρα τὸ πρωῖ... .

—Λοιπὸν εἰπές μου, κόρη μου, ἀκόμη ἐπιμένεις; Τί ἀπάντησιν νὰ δώσωμεν εἰς τὴν Δόμναν;

—Σοῦ τὸ εἶπα μιὰ φορὰ θεία μου; ὅτι δὲν εἶναι τῆς ὀρεξείως μου.

—Σήμεραν θὰ ὑπάγω νὰ δώσω ἀπάντησιν.

—Πράξῃς ὅπως νομίσης καλόν.

Σαυθραπὴ ἐξῆλθεν ἡ πρεσβυτίς καὶ κινούσα τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν μαρίαν τῆς ἀνεμῆς της. Νὰ μὴ θέλῃ τὸν Ἀλέξανδρον; Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο αὐτόχρη-

μα παραφροσύνη.

—Πόσον ἑλαφραὶ εἶναι αἱ νεανικαὶ κεφαλαί! Ἐσκέπτετο. Κύριος οἶδε ποία ιδιοτροπία τὴν κάμνη νὰ ἔχη αὐτὰς τὰς ιδέας!

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δόμνας ἐνθα προσεπάτησε νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν γλυκυτέραν τὴν ἀρνησὴν τῆς αἰτήσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀκούσει τὴν πῆξιν. Εἰσῆλθε θεβλιμμένος ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν Κουζηνήν.

—Γνωρίζω, εἶπεν, ἐγὼ κυράτσα Κουζηνή, διατί ἡ Ἀναστασία ἀπορρίπτει τὴν πρότασίν μου. Πολὺ ἄδικον ἔχει νὰ μὴ παραδέχῃται τὸν ἔρωτά μου. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζει πόσον τὴν ἀγαπῶ. Πιστεῶ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ τῆς ἀποδείξω τοῦτο. Εἶπε τῆς ὅμως ὅτι ἂν καὶ με ἀποσφρέψεται, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ πάσω νὰ τὴν ἀγαπῶ, οὔτε θὰ νυμφευθῶ ἄλλην γυναῖκα... .

—Καλὲ παιδί μου ἀνεκράξεν ἐθαμβος ἡ Δόμνα, τί λόγια εἶν' αὐτά;

—Αὐτὰ νὰ τῆς εἰπῇ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐάν ποτὲ τῆς ἐπέλθῃ καμμία δυστυχία ἢ ἐνθυμητὰ ἐκείνου ὅσας πάντοτε μακρότερον θὰ τὴν διαφυλάττῃ καὶ ὅσας θὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ πράξῃ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς.

Τοὺς λόγους τοῦτους τοῦ Ἀλεξάνδρου αὐτολεξεῖ ἐπανελάβε μετὰ καὶ πολλῶν προσθηκῶν πρὸς τὴν Ἀναστασίαν ἢ Κουζηνὴν ἐλπίζουσα ὅτι θὰ εἶναι συγκινήσει τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος.

—Πράγματι τὸν λυποῦμαι ἀπάντησεν αὐτῇ. Μὲ ἀγαπᾷ παρὰ πολὺ καὶ ἂν με ἐνυμφέσσο θὰ εἶζον εὐτυχῆς ἀλλὰ δὲν δύναμαι.

—Μὰ διατί λοιπόν;

Ἀλλ' ἡ Ἀναστασία δὲν ἀπάντησε.

—Ἀλήθεια κόρη μου, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῆς ἡ Κουζηνή, ἔρχεσαι νὰ ὑπάγωμεν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ θείον σου τοῦ Δούκα;

—Ὅπως θέλεις.

—Ξεύρεις, θὰ ἦναι ἐκεῖ καὶ ὁ Λιμπεράκης.

—Μπᾶ! Καὶ πᾶς αὐτό.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχουν κᾶτι νὰ συσκεφθοῦν. Δὲν ἠξέρω καλά... . ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει νὰ τοὺς ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ εἶναι πιστός; εἰς τὸν Σουλτάνον. Θὰ εἶναι ἐκεῖ ὁ Κοπάνης καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τί λέγεις πηγαίνομεν;

—Πηγαίνομεν ἀπάντησεν ἡ Ἀναστασία.

Ὁ Λιμπεράκης ἦτο κατ' ἐκείναιν τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ Φανάριον ἢ ὀμιλία τῆς ἡμέρας. Ἀρχαῖος πεπρατῆς καὶ προδότης τῶν τε Τούρκων καὶ Χριστιανῶν εἶχε βρῆθῃ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς τὰ κάτεργα ἐν οἷς ἐσφάξεν ἐπὶ ἐννέα ὀλόκληρα ἔτη. Ἀλλὰ κατὰ

πὸν πόλεμον τοῦτον ἡ Πύλη βλέπουσα ὅτι μόνη δι-
 ἐξέδωκε εἶναι ἡ προσοικειώσις καὶ φιλία τῶν Χριστιανῶν
 καὶ κολακεύουσα παντοιοτρόπως αὐτοὺς, ἀφ' ἐ-
 τέρου δὲ συνειδύα τὴν τέλμην καὶ τὴν δραστηριότητα
 τοῦ πρώην πειρατοῦ ἐξήγαγεν αὐτὸν τῶν κα-
 τέρων καὶ ἀνηγόρευσεν ἡγεμόνα τῆς πατρίδος του
 Μάνης. Ἀπῆτει ὅμως ὅπως ἀποστείλῃ αὐτὸν μετὰ
 στρατοῦ κατὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐγγυηθῆ περὶ
 τῆς πίσεως αὐτοῦ εἰς τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν. Τοῦτο δὲ
 ἀνέλαβεν ὁ ἐπὶ πλοῦτῳ τότε διακρινόμενος Κοπάνης.

Ἐπομένως δεικνυομένη ἦτο ἡ περιέργεια τῆς
 Κουζινῆς νὰ ἴδῃ τὸν ἀνθρωπον αὐτὸν τοῦ ὁποίου ἡ
 ἱστορία ἔγεμε τοσοῦταν παραδόξων συμβάντων.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δούκα ἡ αἴλου-
 σα ἦτο πεπληρωμένη ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων
 τότε ἐν Βυζαντίῳ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐκ τινος
 παρακείμενου δωματίου εἰς ὃ εὗρίσκοντο αἱ γυναῖκες
 ἀδήγησαν τὴν Ἀναστασίαν καὶ τὴν θείαν τῆς μίαι
 ἐκ τῶν τῆς οἰκίας πρὸς τὴν θύραν ἥτις ἡμυνοικιῆ
 οὔσα ἐπέτρεπε νὰ ἐλθέτῃ τις ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Ἰδοὺ ὁ Ἰμπεράκης, εἶπεν εἰς αὐτάς· ἐκεῖνος ὁ-
 ποῦ κἀθήται εἰς τὸν σοφῆν ἐκεῖ κάτω.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔστρεψαν τὰ βλέμματά των πρὸς
 τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Περιβεβλημένος τὰ πολύτιμα αὐτοῦ ἐνδύματα ἐ-
 κάθητο μαλθακῶς ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ σοφῆ δι-
 ακρινόμενος μεταξὺ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν διὰ
 τῆς ἀρρενωπῆς φυσιογνωμίας του ὁ βῆς τῆς Μά-
 νης. Ἄλλ' ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ θάμβος καὶ ἡ ταραχὴ
 τῆς Ἀναστασίας ὅταν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀνε-
 γνώρισεν ἐκεῖνον πρὸς ὃν ἔρωσ ἀκαταλόγητος ὤθει αὐ-
 τὴν καὶ ὅστις ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα εἶχεν ἀποπλανήσει
 τὴν καρδίαν τῆς. Ἄλλ' ὅποια μεταβολή! Ἄντι τῆς
 καταλεύκου φουστάνελλας βαρύτιμος Ἀσιανὴ στολὴ
 ἐκόσμηε τὸν βῆν· ἀντὶ τοῦ ἀνδραπεποῦς βαδίσμα-
 τος νωχελῆς κατάκλισις ἐπὶ τοῦ σοφῆ ὑπεδείκνυεν
 αὐτὸν· ἀντὶ τῆς ἡρωικῆς αἰγλης ἐγχαλημάτων καὶ
 προδεσιῶν στίγματα ἠκολούθουν τὸν εἶον του. Δὲν
 ἦτο πλέον ὁ Πέτρος Νικολάου, ὁ πολεμιστῆς, ὁ τρέ-
 φων ἀδιέλλακτον κατὰ τῶν Ἐνετῶν μῖσος καὶ
 πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἀλλ' ὁ Ἰμπεράκης ὁ
 πειρατῆς, ὁ κατὰ τὰ συμφέροντά του αὐτομολῶν
 πρὸς ἀμπατέρους καὶ προδιδῶν τὴν πατρίδα του.—
 Ἦτον ἡ ἀπογοήτευσίς σφοδρὰ, ἀλλ' ἐπέδρασεν ἄρα
 ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἀναστασίας;

(ἔπεται συνέχισις)

A. S. MATEJIS

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα τοῦ
 πολυτίμου ἡμῶν καὶ ἀγαπητοῦ συνεργάτου,
 εἶνε ἀπῆχησις ἐτέρου προδημοσιευθέντος τοῦ
 κ. Μ. Μαρτζώκη, ὃν καὶ ἐννοεῖ διὰ τῆς
 προσφωνήσεως, ὁ Vate, ὁ ποιητῆς.

H ΔΙΕΤΘΗΣΙΣ.

ITALIA E GRECIA

No, non temer ne' di nefasti, o Vate;
 Colui che regge dell'Italia il fato
 Ricorda quanto sangue ebbe versato
 Grecia per Fede e patria Libertate.

Le regie bende ha in esso imorporate,
 E l'alto suo destin non fia mutato
 Se il mondo nel periglio ognora ingrato
 All'avito eroismo oppone armate.

Dal Campidoglio partirà l'accento
 Che rammenti all'Europa il sacro dritto,
 Onde il crudel servaggio non sia inulto.

Già sull'Acropoli echeggiar io sento
 L'Inno che infiamma Ellenia al gran con-
 Di cui nuovo trofeo nel Ciel fu sculto [fitto*]

Corfù, 1 Aprile, 1886.

F. DI MENTO.

*. Alludesi alla fervida Poesia «L'Inno Nazio-
 nale de' Greci» dell'illustre Comm. Pietro Bernabò
 Silorata.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιχαὴλ Ἄγγελος (Φ. Δι Μέντος).— Ἡθῆ, ἔθιμα,
 καὶ δοξασίαι τῶν ἡμερῶν μας (Α. Λασκαράτος).— Ἐμ-
 μελίνα, μετάρρασις (Γ. Μάνεσης).— Ἐκ τῶν τοῦ Φωσκό-
 λου (Α. Καφοκέφαλος).— Ἀναστασία, διήγημα συνέχ.
 (Α. Μάτεσις).— Italia e Grecia [Φ. Δι Μέντος.

ΤΥΠΟΣ Σ. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΥ